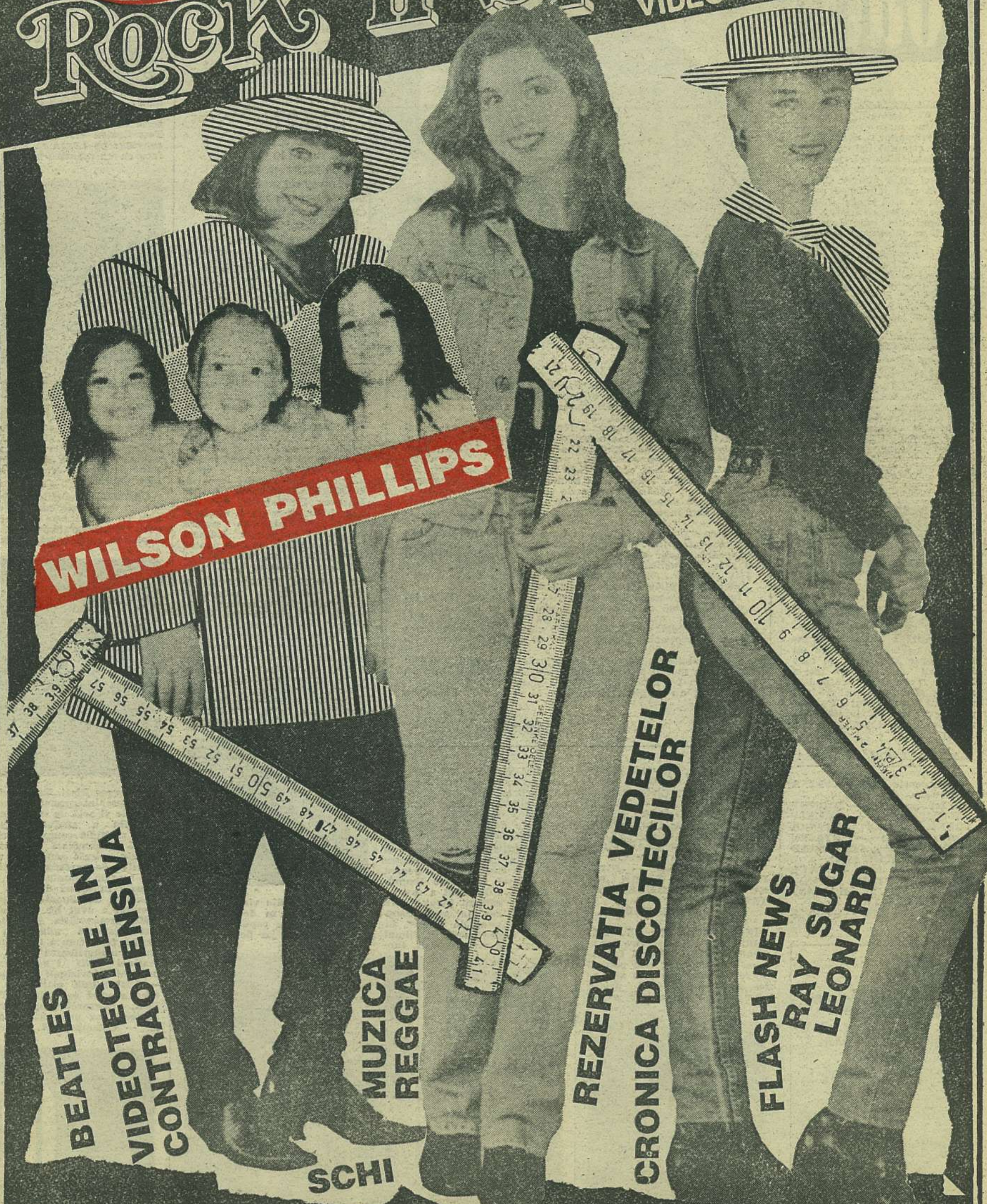

Rock 'n' Sport

supliment săptămânal al cotidianului
CURIERUL NATIONAL

VIDEO · FILM · T.V. · RADIO

WILSON PHILLIPS

**BEATLES
VIDEOTECELE IN
CONTRAOFENSIVA**

**MUZICA
REGGAE**

SCHI

**REZERVATIA VEDETTELOR
CRONICA DISCOTECILOR**

**FLASH NEWS
RAY SUGAR
LEONARD**

de toate

UMORUL HOLLYWOODULUI IN FATA INVAZIEI JAPONEZE. Un mare șoc a produs americanii cumpărarea de către gigantul industrial japonez Matsushita, cel care produce Panasonic-ul și Technics-ul a casei MCA Universal. Dar pierderea nu-i împiedică pe americani să aibă simțul umorului. In revista „Variety”, cea mai importantă din domeniu, s-a scris cu ideograme japoneze textul „Baishishia yo Goyonjino!” (Cumpărători, fiți prudenți!). Titlu enigmatic? Hollywood-ul dorește doar să li arate magnatului japonez că nu-i suficient să cumperi o societate pentru a-i obține și spiritul, și că orice s-ar întâmpla,

MCA-Universal va rămâne american. Fostii responsabili ai companiei sunt totuși îngrijorați la gândul că vor suporta o formă mascată a cenzurii. La întrebarea „Vom putea face un film despre Hiro-Hito, în care împăratul să nu apară într-o lumină favorabilă?” răspunsul a fost: „Universal să producă mai întâi divertisment”. Un răspuns evaziv care suscită neliniște în lumea cinematografilor. (R.F.)

LA MULȚI ANI, VEDETE!

- 21 februarie 1933 — NINA SIMONE.
- 23 februarie 1944 — JOHNNY WINTER; 1946 — RUSTY YOUNG (POCO, CHITARĂ SOLO); 1950 — STEVEN PRIEST (BASS); 1952 — BRAD WHITFORD (CHITARĂ).
- 24 februarie 1944 — PAUL JONES (MANFRED MANN); 1944 — NICKY HOPKINS (JOHN MAYALL).
- 25 februarie 1943 — GEORGE

POP Rock'n Sport

Supliment editat de „Presa liberă” în asociere cu cotidianul societății „Curierul național”

Tiparul executat de Combinatul Poligrafic București

Microportrete SANDRA

Născută la 18 mai 1962, la Saarbrücken, în Republica Federală Germania, are 1,70 m, ochi căprui, păr castaniu, tată în câteva cuvinte portretul cântăreței de mare succes, Sandra Laue.

Încă de mică, pasiunea sa a fost muzica. La numai 12 ani câștigă un concurs, unde a imitat-o pe Olivia Newton-John. Tatăl său, de origine franceză, a ajutat-o foarte mult pentru a se putea lansa în lumea muzicii.

La 16 ani ea este remarcată și este cooptată în grupul de fete „Arabesque”. După mici neînțelegeri cu cele din grupul „Arabesque”, Sandra le părăsește și scoate un single care îi aduce mare succes și ocupă timp de multe săptămâni primele locuri în topurile din întreaga lume: „Maria Magdalena”.

Pentru scurt timp, Sandra va lucra ca manechin la revista franceză „Grafitti”. În paralel, ea nu renunță la muzică și înregistrează alte câteva piese care îl vor confirma talentul și priza la publicul de toate vârstele: „IN THE HEAT OF THE NIGHT”, „SECRET LAND”, „HEAVEN CAN WAIT”, „WE'LL BE TOGETHER” și „HIROSHIMA”.

În prezent, Sandra este căsătorită cu Michael Crețu, locuind împreună cu el într-o superbă vilă în Ibiza. Ultimul lor succes sau mai bine spus, al soțului său, Michael este single-ul „SADENESS”, cântec de Enigma care de câteva săptămâni a asaltat pur și simplu toate topurile lumii.

Dintre cântăreți, Sandra îl apreciază foarte mult pe Phil Collins, în special pentru albumul său „BUT SERIOUSLY...”, pe care ea l-a considerat albumul anului 1990.

Adresa: c/o Virgin Herzog, Str. 64 — 8000 München, Germania.

ANCA ALEXANDRESCU

- HARRISON (CHITARĂ); 1957 — STUART WOOD (BAY CITY ROLLERS CHITARĂ).
- 26 februarie 1929 — ANTOINETTE „FATS” DOMINO; 1932 — JOHNNY CASH; 1943 — PAUL COTTON (POCO-CHITARĂ); 1945 — BOB „THE BEAR” HITE (CANNED HEAT) VOCAL.
- 28 februarie 1939 — JOHN FAHEY; 1942 — BRIAN JONES (ROLLING STONES, CHITARĂ).

S. VĂDUVA

INCALTĂMINTE PE RESORT. Invenții de către canadienii Gregory și David Lekhtman, „Exterlopers” sunt pantofi pe resort care permit o alergare ușoară cu pași uriași. „Exterlopers” înlocuiesc o oră

de jogging. Excelenți pentru pregătirile de schi, tenis, fotbal, acești pantofi întăresc mușchii coapselor și abdominali, creează o formă optimă, mențin echilibrul. (M. Spătaru).

SADENESS

Procedamus in pace
In nomine christi
Amen.

Cum angelice pueri
Fideles in Remiamo

Sade dis moi
Sade donne moi

Sade dis moi:
Qu'est-ce que Tu as cherché
Le bien par le mal
La vertu par le vice
Sade dis moi pourquoi
l'évangile du mal
Quelle est ta religion
Ou sont tes fideles
si tu es contre Dieu
tu es contre l'Homme

Sade, es tu diabolique
Ou divine

Musik: Carly M.C., F. Gregorian,
Data Alpha, Mamba clo Siegel

naș printre indienii. ● DUCESA SARAH FERGUSON vrea ca fiica sa, Bea, în vîrstă de 2 ani, să devină campioană de tenis. Îi dă lecții vechea glorie a Wimbledonului, Cliff Drysdale. ● UN fan a cumpărat pentru 25.000 de franci ultima electrocardiogramă a lui Elvis Presley. ● DAVID LYNCH are o vitrină plină cu furnici moarte. ● AFRICAN QUEEN. Actrița Margaux Hemingway, fiica lui Ernest Hemingway, a moștenit de la tată pasiunea pentru Africa. Președintele Guineei i-a dat medalia de aur pentru a recompensa acțiunile sale în favoarea africanilor (C.S.)

MĂNUȘILE MUZICALE. O nouă invenție a companiei Hammacher Schlemmer din Chicago dă posibilitatea interpretării unei melodii muzicale fără folosirea vreunui instrument. O pereche de mănuși electronice, avînd circuite integrate, elemente care produc sunetul și îl amplifică, difuzoare amplasate pe partea de deasupra a mănușii, funcționează cu ajutorul bateriilor — 3 baterii de 1,5 volți. Mănușile

confectionate din vinyl și relex sint fabricate în două dimensiuni: pentru copii și adulți. Prețul este în jur de 20 dolari. (C.S.)

Mulț comentatul grup american 2 LIVE CREW

LOU DIAMOND PHILLIPS ÎMPOTRIVA SATANEL Polițistul Russel Logan (Lou Diamond Phillips, cunoscut din „Young Guns” prinde un criminal brutal (care ucidea în serie) care, câteva zile mai târziu, este judecat și urmează să fie condamnat la moarte.

Telefoane anonime îi cer lui Logan să împiedice execuția pe motiv că nu acela este criminalul. Într-adevăr, omorurile în serie încep din nou. Mediumul Tess Seaton (Tracy Griffith) îl convinge pe Logan că are de-a face cu un monstru neomenes,

satanic. Criminalul pare de nevins: el poate lua înfățișarea altor oameni, ride de gloanțele care îl ating și face salturi de pe acoperișurile zgiric-norilor, fără să păfească nimic. Doar întâlnirea cu un ordin al unor măicuțe, duc la găsirea unei arme împotriva creaturii satanice. (M.P.)

CARMEN PE GHEAȚĂ. Spectacolul de revistă cu titlul Carmen pe gheață este noua peliculă cinematografică realizată după cunoscuta operă „Carmen”

de Georges Bizet. Rolul principal este interpretat cu multă fantezie și artă de regina neincoronată a gheței, Katharina Witt, multiplă campioană europeană și mondială la patinaj artistic, retrasă acum din viața sportivă de performanță. Multe din scenele filmului au fost turnate în locuri deosebit de frumoase din Spania. Premiera filmului a avut loc la Madrid, unde, protagonista, prezentă, a fost aplaudată minute în șir. Pentru felul cum a transpus pe gheață nemuritoarea operă, Katharine Witt i s-a decernat premiul televiziunii americane — EMMY/1990, alături de vechea noastră cunoștință Peter Falk, interpretul simpaticului „detectiv cu mantaua de ploaie” — Colombo. (A. Cruce)

de toate

FATA NEVAZUTA A MUZICII

reggae

De-a lungul întregii sale cariere artistice, care a debutat în 1962 cu apariția albumului „Judge Not”, **Bob Marley** a fost obsedat de viziunea unei muzici — reggae — care să reflecte realitățile sociale. El a văzut elocvența brută a vieții din mahalalele capitalei jamaicane, Kingston. Alții, curiosii atrași de personalitatea artistului în acele cartiere de cocioabe, n-au văzut decât „gaura de șarpe” în care Marley crease. Într-un ghetto, numai visătorii și vipelele prosperă, iar durata de viață în cazul ambelor categorii este scurtă. Nimic nu se poate realiza aici fără tensiuni și conflicte. Totul se desfășoară sub imperiul pericolului.

În anii de după moartea sa, cauzată de un cancer generalizat, în mai 1981, a existat tendința de a minimaliza enormele realizări, de a le ascunde sub aura unei popularități exagerate. Premiul „Order Of Merit”, acordat de guvernul jamaican starului muribund, s-a dovedit o tactică subtilă, făcând din el un erou național și totodată dezamorsind statutul de cel mai puternic instigator la revoltă al Caraibelor. Departamentul turismului jamaican preferă să prezinte vizitatorilor imaginea unui Bob Marley vesel și zimbitor, cu părul cochecet aranjat în coafura specifică negrilor, iar strădanii și preocuparea lui profundă pentru semenii săi acum considerate pitorești sau ciudate. Jamaica își redefineste astfel statutul său de stat-client, a cărui economie este controlată de cinci interese multinaționale.

Lucrurile nu sînt atât de roz. Pentru cei asupriți și exploatați, care constituie marea majoritate a populației, perspecti-

vele sînt chiar mai sumbre decât erau în cele două decenii în care Bob Marley s-a dedicat exprimării artistice a deznădejiilor lor. Cartea lui Timothy White, „Inflamabil — Viața lui Bob Marley”, ce cuprinde rezultatele unor cercetări/anchete asupra unor documente juridice, dosare ale unor procese, rapoarte de poliție, documente guvernamentale și multe interviuri, se constituie într-un adevărat reflector ce aruncă o lumină nouă și neașteptată de potrivă asupra trecutului și prezentului. Opera oricărui mare artist ne ajută să înaintăm încă un pas. În sinea noastră știm bine că expresia sa artistică este de fapt o declarație a idealului rivnit, o prefigurare a persoanei care speră să devină într-o bună zi și nicidecum imaginea muritorului imperfect, care este. În anul 1972-82, considerați a fi „epoca de aur” a muzicii reggae, cercurile muzicale din Kingston au cunoscut dispute aprinse și lupte acerbe. În 1987 a avut loc procesul de stabilire a proprietarului drepturilor de autor pentru cele mai faimoase cintece ale lui Bob Marley („No Woman, No Cry”, de exemplu), între Bob Marley Estate și Danny Sims' Cayman Music Inc. Primii au avut câștig de cauză, deși forțele angajate împotriva artistului ce-și căutase audiența internațională pentru rock-ul său jamaican au fost formidabile. Depozițiile fostului manager al lui Marley, Don Taylor și ale fotbalistului jamaican Alan Cole (prietin din copilărie al lui Marley) descriu o lume cu mult mai aspră decât și-ar fi imaginat vreodată mulți fani.

Lui Cole i s-a cerut să depună mărturie privind comportamentul violent al lui Marley.

În anii '70 era foarte greu pentru un jamaican să apară la radio dacă nu avea un contract cu o companie de înregistrări puternică. Cole a declarat că, fiind pe atunci managerul lui Bob, era de datoria lui să aibă grijă ca muzica clientului său să fie difuzată, să ajungă în topuri. A fost nevoie de folosirea forței: mulți disc-jockey au fost bătuți, amenințați, masinile lor zdrobite. Rezultatul? Mulți dintre ei au plecat din țară, iar cintecele lui Bob Marley au devenit „number one” în Jamaica. Avocații ambelor părți știau foarte bine că nimic nu scuză violența cu care Bob Marley își rezolva afacerile muzicale. Au existat totuși motive care să justifice asemenea acțiuni. Este vorba de acutul sentiment de disperare amestecat cu dorința de răzbunare. Dezvoltarea în Jamaica a culturii muzicale a negrilor a fost izvorul unor conflicte puternice între acești muzicieni săraci și instituțiile mass-media care au încurajat ostilitatea. După ce Marley și-a câștigat popularitatea dincolo de granițele jamaicane, clasele sus puse care controlau mass-media n-au avut altceva decât dispreț pentru aceste „cintecele murdare”. Văzînd că muzicii sale îi este sistematic refuzată difuzarea în propria țară și că beneficiile de „copyrights” îi sînt reținute în mod inexplicabil, Marley a recurs la metode folosite de obicei în culisele politicii și la serviciile prietenilor săi din ghetto. În durerea și minia sa, Marley a gândit că asemenea represalii n-ar trebui să surprindă pe nimeni.

Don Taylor. În 1980, într-un turneu în Gabon, Bob Marley are un conflict cu Don Taylor, după hotărîrea acestuia de a se retrage. Sub amenințarea unei arme automate și amețit de lovituri, Taylor este forțat să semneze o hirtie prin care declară că renunță la toate drepturile de comision, în fine, la toate drepturile unui manager, înscrise în contractul inițial. Taylor a fost extrem de revoltat pentru că timp de 6 ani fusese administratorul tuturor contractelor lui Marley, reușind să scoată bani buni. Numai că o parte consistentă din acești bani frumoși intraseră în buzunarul său personal. Ceea ce Taylor n-a declarat la proces a fost faptul că, în Gabon, cearta izbucnise atunci cînd Marley a aflat că organizatorii plățiseră de fapt 60.000 \$ din care Taylor oprise 20.000 \$ pentru el. Din întâmplare, acele discuții au fost înregistrate. Sub presiunea amenințărilor, Taylor mărturisise că sustrăgea bani de mai mulți ani. Un in-

cident asemănător s-a petrecut ulterior la Miami, după ce Marley și-a dat seama cu mare amărăciune că managerul escroc era, pe hirtie, singurul reprezentant oficial (în afară de Marley însuși) pentru „Bob Marley Music, Media Aids And Tuff Gong”, propria sa casă de discuri.

În albumul „Uprising” apare un cîntec, „Bad Card”, o sarcastică metaforă a trădării lui Don Taylor. Versurile reflectează la încrederea (înșelată în final) pe care o poate însufla cineva interesat și viclen unui om de bună credință. Dar momentul adevărului sosește inevitabil, escrocii se autode-mască.

Alan Cole. A fost cel care a sugerat și chiar insistat că metoda represaliilor directe era singura modalitate de a trata cu cei de la radio, pentru că o asemenea strategie îi asigurase lui succesul în Kingston după renunțarea la o carieră sportivă. Cole ar fi putut ajunge unul dintre cei mai mari antrenori din istoria fotbalului jamaican, dar, din păcate, o viață deocheată i-a plăcut mai mult. Și voia ca un asemenea stil de viață să-l placă și lui Bob. De altfel, Cole a fost implicat oarecum în tentativa de asasinat din 3 decembrie 1976, cînd Bob Marley a fost rănit aproape mortal. (Cole falsificase niște pariuri la cursele de cai la hipodromul din Kingston și s-a crezut că Marley avusese un rol de jucat în toată povestea, pentru că Alan Cole fugise cu banii în mașina lui Marley). Legăturile ghetto-ului sînt de obicei foarte strînse, numai că Marley își pierduse încrederea în confratele său după încercarea de asasinat. Cole n-a mai fost acceptat colaborator direct, n-a mai fost lăsat să se amestece în afacerile lui Marley. Mergea cu trupa în turneu, totuși, mai dădea o mîină de ajutor, dar atît.

Danny Sims. În ceea ce-l privește pe Danny Sims, acesta a pretins întotdeauna că face adevărate minuni în a-l propulsa pe Bob la radio, că datorită lui sound-ul unic al muzicii lui Bob ajunsese să domine eterul. Și totuși, el a încercat mereu să-l abată pe Marley de la stilul reggae, mai ales de la un reggae cu mesaj social. Îl vedea pe Marley o comoară în postura de cîntăreț „rhythm & blues”. După cum s-a lăudat unui reporter de la „Village Voice”, chiar înainte de proces — „am încercat să-l conving pe Bob să nu mai facă muzică revoluționară. La urma urmelor eu sînt comerciant. Îmi convine să vînd muzică unor adolescente de 13 ani, nu unor săl-

batici din junglă”. În spatele lui Marley batjocorea deseori reggae-ul, numindu-l „muzica junglei”.

Deceniul care a urmat morții lui Bob Marley a fost martorul unui șir de crime în rîndul muzicienilor reggae din Kingston. Supraviețuitorii grupului **The Wailers** păreau paralizați de deprimare și frică. La îndemnul familiilor și al managerilor au părăsit Jamaica, ogorînd contracte în Statele Unite, Europa, Africa, țările arabe, America de Sud.

Peter Tosh, după o perioadă de stagnare creativă, pregătea un turneu de „come back” ce urma să înceapă la Madison Square Garden, pentru susținerea LP-ului editat în America, la EMI — „No Nuclear War” (Nu războiului nuclear). Ultimul său concert în Jamaica avusese loc în decembrie 1983 la Arenele Naționale din Kingston. De atunci intrase în umbră, muzica lui se auzea rar la radio, relațiile cu alți muzicieni se răciseră. Rupseșe legăturile cu **Bunny Wailer**, pe care îl acuzase de a fi coborît stacheta reggae cu imprimări disco. Pe disc jockey îi numise „lingă și ageamii”. Pînă la urmă fanii se săturaseră de scandalurile lui, de procesele intentate companiilor EMI, Tuff Gong Records, precum și împotriva unui manager și companii braziliene. Nemulțumit de slabul impact comercial în afara Americii, îi atacase în presă pe The Rolling Stones (cum făcuse și cu Bob Marley mai înainte), invinovățîndu-l de subminarea carierei sale.

Keith Richards a ignorat asemenea izbucniri publice, punîndu-le pe seama unui sentiment de frustrare profesională. Numai că, venind în vacanță în Jamaica, descoperă că Tosh refuză să părăsească vila pe care Keith Richards îi îngăduise s-o folosească temporar, pretinzînd că între timp devenise proprietatea sa și amenințînd cu folosirea unei arme de foc.

Maxima „reggae-ul de calitate nu se rupe niciodată de ghetto”, solid ancorată în mințea și sufletul muzicienilor jamaicani de frunte, era deopotrivă un strop de înțelepciune și o amenințare. De la **Bob Marley** în jos, nici un artist provenit din „cartierul cocioabelor” nu se dezrădăcinase complet, păstrînd contactul cu mentalitatea și viața din West Kingston, încercînd un sentiment de vinovăție în fața celor rămași în fundăturile întunecoase. Triumful și potența internațională, caracterul revendicativ al reggae-ului au fost întotdeauna condiționate de revenirea la „rădăcini”. În bine și în rău, ghetto-ul rămîne forța rock-ului jamaican și nimeni n-a reușit să-i păstreze ritmurile aspre fără a se întoarce „acasă”. Cel ce încerca o desprindere era sortit pieirii. Cazul lui Tosh e un exemplu tipic.

În septembrie 1987 **Peter Tosh** împreună cu doi prieteni sînt asasinați, alți 4 persoane rănite. Autorul crimelor a fost un oarecare gangster din West Kingston care-l tapă de bani pe Tosh de peste 15 ani și care fusese recent refuzat. 12.000 de jamaicani i-au adus lui Peter Tosh, supranumit „The Toughest” (Cel Mai Dur), un ultim omagiu la Arenele Naționale din Kingston. Capitala era cutremurată de aceste crime, care se țînuseră lanț.

În martie 1988, într-un interviu pentru Daily Gleaner, **Bunny Wailer** declara întregii țări că nu dorește să fie un martir reggae.

„Oamenii asta vor tot timpul, cineva să se sacrifice pentru ei. Vor un individ care să se lase crucificat pentru ei, iar el să nu dea nimic în schimb. Bob cînta un cîntec „oare cît timp profeții vor mai fi uciși, în timp ce noi stăm deoparte și privim. Și unii spun că e normal, trebuie să se împlinească litera cărții”.

Nu mă interesează sacrificiul. Locul meu e aici, să am grijă ca binele să învingă răul și să nu greșesc. Dacă EL vrea să mor, el bine, o să mor, EL va fi cu mine, o să fie voința LUI și nu voința vreunui muritor.”

POP Rock

Cronica discotecilor

Afară-i vopsit gardul, înăuntru-i Def Leppard-ul

Studentii sînt încă în s(tr)esiune. Prin Regie, examenele au adus mai multă liniște decît alegerile. Doar din cînd în cînd, se mai deschide cîte o fereastră ici-colo, și apar 2 boxe, îndreptate spre căminele vecine, prin care se amplifică ba „hit-ul” „Partidul, Ceaușescu, România”, ba îndemnuri de genul: „Băi, gata! Pauză, 10 minute! Pauzele lungi și dese — cheia marilor succese!”. În cartierul ăsta studențesc poți da totuși, mergînd pe o anumită cărare, chiar și peste o discotecă foarte tare, în stare de funcționare: „R 2”. Se cheamă așa, pentru că incinta în care-și duce existența e lipită de clădirea cantinei nr. 2 a complexului. „R” vine de la substantivul „restaurant”, adică așa cum se numea cantina pe vremea cînd discotecii i se zicea „Club A.S.C. de joia seară”. Zilele astea, disco „R 2” aduce cu o bombă tonică, avînd o rază de acțiune de vreo 5 km (căci „You And Me” — discoteca din „Leu”, și-a ferecat porțile, acum, în vreme de sesiune). Pare a fi singura armă eficientă împotriva bombitei cu neuroni din căpșoarele studenților politehniști, care, iată, dau jama aici, seară de seară, cu excepția zilei de luni, cînd localul e închis.

Măi, discotecilor pe valută, să știți că o să dați faliment dacă nu vă feftiniți și nu treceți pe moneda noastră națională! Ia uitați-vă aici, la „R 2”: intrarea costă 10 lei, și Doamne, ce bine e! Afară-i duminică și e un ger de nu-ți vine să trimiți în documentare nici măcar un reporter, însă, odată pătruns în sinul discotecii, uita de situația gravă a societății și simți că trăiești. Nu tu teroristi orientali, nu tu alți oameni de rău. Pe-aici — la intrare fiind un control mai ceva ca la Vama Otopeni... În plus, ultimii doi campioni la culturism dansează, seară de seară, aici, între orele 20-2, rap, după cele două magnetofone Rostov și casetofonul Akai. Ca să nu-i observe nimeni, Parcă-i și vîd acționînd în cazul spargerii unui pahar, de pildă: „Bună seară, domnilor, ce s-a întimplat, ah, s-a spart un pahar. Ne pare rău, va trebui să plătiți o sută de lei”. „Cum, dom'le, o sută de lei — un nenorocit de pahar?” „Desigur; mai mult decît paharul în sine, este vorba de gest!”. Lingă ultraaprovisionatul bar, un student sobru, datorită, probabil, celor patru ace la care e îmbrăcat. Se numește John Marian Filip și e patronul. Boss, boss, hello, boss! — îl abordez pe tînărul manager, ca să zic așa. Și începe să-mi povestească despre cei 200.000 lei investiți, despre asociații Ion Borza și Victor Costescu, despre „Serbările iernii” pe care tocmai le-au organizat, avînd ca invitată, „floarea” toată: Duce Bertzi, Victor Socaciu, Vasile Șelcaru... În timpul ăsta, sub ochii noștri, ritmul inflației galopează și studenții se cuplează. Violeta Irimescu, studentă, anul III, în mijlocul ringului de dans, îmi declară în exclusivitate: „E mișto aici și e feftin doar la propriu. Păcat că băieții sînt cam urîți și-s la Politehnică studenți. De unde și vorba: puneți mina pe carte, că țara geme de ingineri”. Nu termin, însă, bine de înregistrat, că o și invită un tip la dans. Credeți-mă, după trei minute de Snap, el, deja, însemna foarte mult pentru ea! S-a născut un sentiment, am văzut eu, ce naiba!

Deci să vă descriu jocurile de lumini cu care sînt imbiată la joacă, în „R 2”, cei cinci-șase sute de dansatori, mai bine vă zic ce banc am auzit aici. La un examen, cică, studentul era pe dinafară complet și profu' ca să-i dea 5, îl întreabă cîte becuri sînt în sală. Numără studentul și răspunde: „24, dom' profesor!”. „Nu, ai picat, sînt 25!” — îl corectează profesorul, scoțînd un bec din buzunar. Vine toamna, se repetă povestea. Cadrul universitar pune întrebarea cu pricina, studentul spune: „Sînt 2 becuri!”. „N-ai ghicit! Nu mai am nici un bec în buzunar!” — exclamă, fericit examinatorul. „Nu-i nimic, ia priviți, am eu unul!” — zice atunci examenatul, și extrage un „Romlux” de o sută din buzunar.

Petrecerea continuă. Mai un „Soca-dance”, mai un „Def Leppard”... Ce mai, e grozav la „R 2”! Se lipesc succesele de această discotecă precum urechile D.J.-ului Dan Zaharia, de căștile branșate la stația Marshall, 2 x 100 W. Vine lumea la „R 2”, ca la o discoMecca!

DAN DIACONESCU

Ice M.C.

Chris Norman

GIPSY KINGS

Django Reinhardt a fost primul, care în anii '40 devenea vedeta mondială, un țigan francez printre chitariștii de jazz. În perioada 1965-1975, chitaristul Manitas de Plata, pe numele său real Dominique BALIARDO, asociat cu vărul său, solistul José REYES, a făcut celebru acest gen în întreaga lume, de la Carnegie Hall la Royal Albert Hall. 20 de ani mai tîrziu, fiii lui José, Andre și Nicolas, cumnatul lor, Chico, grupul de verisori Diego, Tonino și Paco Baliardo au devenit singurele vedete internaționale „made in France”. Asta s-a întimplat acum doi ani. Disc de aur în mai bine de 15 țări, au figurat timp de 40 de săptămîni în topul american, primind primul lor disc de aur din partea producătorilor de acolo în 1989 (500.000 de exemplare vîndute). Respectînd regulile preluate din Spania (flamenco), Gipsy Kings își datorează succesul mondial nu numai talentului, ci și virtuozității lui Tonino, chitaristul solo, și vocii deosebite a lui Nicolas. Ritmul provenit din flamenco, din rock dar și din salsa se combină într-un mod original. Sînt apreciați de întreaga presă de specialitate, iar artiștii îi privesc cu mare simpatie. Joan Baez a fost încintată de concertul lor londonez. Pe Wembley au avut 12.000 de fani dansînd fără întrerupere. În Australia au ajuns pe primul loc cu ultimul lor L.P. În Japonia au fost primiți ca mari staruri ale scenelor. După opinia unui cronicar, ei reprezintă cultura franceză, care devine, pe zi ce trece, tot mai „mulatră” sau „metisă”. Albumul „Mosaique” lansat în urmă cu un an confirmă titlul prin

marea sa varietate. Au adaptat o piesă din repertoriul lui Frank Sinatra, o alta preluată de la Ruben Blades și firește celebrul „Volare” care face parte din coloana sonoră a filmului „Vanille fraise” în regia lui Gerard Oury. „La Fiesta gitane des Gipsy Kings a New York”, este unul dintre zecile de titluri elogioase din presa franceză a anului. Trebuie să reținem și faptul că de la reușitele „live” din 1979 pînă la adevăratele realizări, cu ajutorul lui Claude Martinez, au trecut la finanțe serioase provenite din discuri. „Amor Amor”, „Bambolero”, „Djoba, Djoba” sînt doar cîteva titluri pe care amatorii de „flamenco-rock” le cunosc cu siguranță. Poate îl convingem să ne viziteze și atunci, sînt sigur, vor afla cit de mulți fani au în România. Invitația le-o facem ACUM!

A. P.

În Orașul Alb — spectacolele rock în agonie

E simptomatic ca unii dintre cei mai renumiți artiști din lumea muzicii să amine pe (ei?) mai tîrziu planurile de a evolua pe scenele australiene. Și asta datorită actualei recesiuni economice ce nu le permite să-și încaseze cecurile.

Anul trecut, The Rolling Stones, Madonna, Prince și New Kids On The Block, au evitat să se producă în Australia și din păcate, mulți alții, le urmează exemplul! O persoană autorizată din lumea muzicii, declară că cinci concerte importante ce urmau a avea loc în ultimele luni, au fost anulate pe considerentul că nu există nici o garanție că uriașele sume investite ar fi putut fi recuperate la box-office.

E o luptă teribilă, tocmai acum, cînd, industria de muzică australiană ar trebui să fie ocupată pînă peste cap. Singurii ce profită la ora actuală, sînt promotorii a două vedete de renume — ai lui Eric Clapton și Cher.

Michael Chugg de la Agenția „Premiere Harbour”, declară: „E cel mai dificil moment în industrie din ultimii 15 ani. De la începutul lui iunie, audiența a scăzut la aproape 50%”. În iunie l-am întilnit pe Steve Earle care s-a dovedit un dezastru absolut pentru noi, apoi Depêche Mode a trebuit să anuleze un concert pe motiv că unul dintre interpreti și-a pierdut vocea, în timp ce The Angels cu Cheap Trick, s-au descurcat onorabil; toate acestea nu s-ar fi întimplat cu un an în urmă (!?). Toți sîntem loviți într-un mod sau altul. Granița dintre a face 100.000\$ și a pierde 300.000 sau 0,5 milioane \$ s-a micșorat simțitor. Un tir în care investești maximum de efort poate costa între 300.000 \$ și 3 milioane \$, în funcție de sala de spectacole, cheltuielile de producție și tariful artiștilor. La asemenea seară, chiar și jumătăți de sală pot costa foarte mult pe organizator.

Mr. Chugg a afirmat că singura satisfacție a constituit-o succesul de casă al artiștilor australieni. Dintre aceștia Mid-night Oil a vîndut în noiembrie 4 spectacole în Melbourne și Sydney, iar John Farnham și Jimmy Barnes înregistrează cote înalte la vînzări.

Derek Latham reprezentînd Paul Dainty Organisation afirmă, pe bună dreptate, că oamenii vor plăti întotdeauna pentru un spectacol pe care vor să-l vadă, dar problema

Jimmy Barnes, mare vedetă la Antipozii

dolarului (australian ? \$?) în scădere, e din ce în ce mai greu de depășit.

Oamenii au devenit extrem de selectivi în ceea ce vor și pot plăti să vadă. Domnul Latham afirmă că organizarea de spectacole e o afacere riscantă, chiar fără o economie în declin. E din ce în ce mai greu să faci bani, dar e foarte ușor să-i pierzi în acest domeniu.

J. C. Williambon organiza spectacole în toată Australia, iar din cinci, trei erau în pierdere, unul abia își acoperea cheltuielile, iar ultimul, din fericire făcea destui bani pentru a-și scoate și recupera cu puțin profit investițiile. În această situație singura soluție e de a renunța și a te retrage din afacere.

Prețul biletelor la spectacolele importante ce au loc la „Sydney Entertainment Centre” a depășit anul acesta 40\$ australieni și poate urca. Dacă

pentru Tina Turner se plătesc 22,50 £ pe bilet în Anglia, ce ar determina-o pe cîntăreață să vină pînă în Australia, atîta timp cît ea nu primește 50\$ pe bilet?

Michael Coppel, organizatorul concertelor lui Eric Clapton și ale cîntăreței canadiene Alannah Myles, a înregistrat o tendință pozitivă în vînzări în ultimele săptămîni; „eram convins că ne îndreptăm spre catastrofă”. Dar și-a schimbat opinia după ce a urmărit rata succesului înregistrat la box-office în concertele lui Faruham Barnes, Eric Clapton și Cher. Din păcate Alannah Myles și scoțianul Del Amitri s-au dovedit mai puțin populari! „Nu e o afacere bănoasă. Puținii întreprinzători sînt masochiști: se lasă prinși într-un joc periculos în care-și asumă riscuri mult prea mari!”.

DANIELA POPESCU

SĂ MAI VENIM CU VOI PE PROGRAMUL II?

Un nou eșec al emisiunii: „Veniiți cu noi pe programul II”.

Emisiunea din 11 februarie deși, era „patronată” de un gând frumos, a fost un nou fiasco. Se dorea un spectacol de excepție, un spectacol de binefacere, fondurile realizate urmând a fi oferite copiilor bolnavi și orfani. Invitația realizatorilor: Mihai Tatulici, Anda Onesa, Bogdan Ghițulescu a fost primită cu bucurie atât din partea unor interpreți de marcă ai muzicii noastre: Aura Urziceanu, Adrian Daminescu, Mircea Baniciu, cât și din partea unor formații Met-rock, Roata, Secret, Timpuri Noi, Asterisc. A fost invitat, de asemenea, actorul Horațiu Mălăele, iar, ca surpriză, Mihai Tatulici a anunțat prezența în spectacol a poetului Grigore Vieru.

Însă, un vechi proverb românesc spune că „socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din țirg”; ceea ce au gândit cei de la Televiziune nu s-a potrivit cu ceea ce a ieșit la... Sala Polivalentă.

Încercăm să surprindem cite ceva din fața nevăzută (pe micul ecran) a spectacolului.

Ora 17.00. Spectacolul a început. Se transmite în direct. Forfota de pe hol își creează, însă, senzația că totul nu-i decât o repetiție sau că s-a luat pauză. Într-un colț cițiva tineri își încearcă norocul la jocurile mecanice. Alții își potolesc foamea și setea. Se intră și se iese din sală într-un flux continuu. În sală? La fel: multă gălăgie. Puținul public (aproximativ 2000 de persoane) se pierde în spațiul vast de cca 7000 de locuri.

„Rockerii” sunt grupați pe părțile laterale ale sălii. Nu sunt prea mulți dar, suficienți pentru a crea „dezordine”. Ei doresc să asculte doar muzică rock. Nimic altceva nu le place, așa că... vorba unui spectator: „la rock fluieră de bucurie, la restul fluieră și huiduie a dezaprobare, deci totul este o fluierătură. Păcat! Mai bine plecăm acasă”. Și au plecat. Pe scenă însă nimic nu pare, a-i tulbura pe cei ce realizează emisiunea.

În culise este singurul loc unde e ceva mai liniște. Fiecare se interesează când intră în program, se refac machiaje, ultimele rețușuri ale „toalete-lor”. Bineînțeles și aici rock-erii (formațiile) sunt în elementul lor. Băieții de la Timpuri Noi ne declară: „Noi cântăm muzică underground și acest lucru poate că vine în detrimentul popularității și succesului deoarece e mai puțin accesibilă. Și totuși, acesta este stilul nostru și nu-l vom schimba de dragul succesului. Pe noi ne bucură orice apariție, cu orice ocazie, căci sperăm, de fiecare dată, să câștigăm un număr oarecare de susținători și, de ce nu, de admiratori”.

Senzație au făcut, nu numai pe scenă, ci și în culise fetele din formația Secret. „Știm să provocăm senzație, ne spune Adriana Buciu, că e un șoc apariția pe scenă a unei trupe de „gagici” care cântă rock. Și mai plăcut este să constatăm că, după ce trece șocul, lumea ne ține minte pentru muzica noastră. Ne dorim ca după primul semn de chitară lumea să spună: „sunt secretele”. Ne pare rău că emisiunea nu e decât pe programul II. Nouă ne place muzica și ne place și mai mult să cântăm”. Le-am lăsat pe „gagici” să cinte în ovațiile sălii.

Un ideal din muzică și-a făcut și Aura Urziceanu care, ne-a asigurat că va continua să interpreteze toate genurile — de la muzica clasică, la rock. Publicul preferat al Aurei rămâne cel român, pe care-l stimează și-l îndrăgește. „Sunt optimistă, în ceea ce privește capacitatea lui de a înțelege muzica”.

Probabil că va mai curge timp până se va întâmpla acest lucru, căci publicul în care Aura crede, în această seară, a dezamăgit-o.

Gălăgia sălii, unele greșeli făcute de prezentatori au creat o tensiune și în culise. Invitații găseau diverse explicații. Unii acuzau publicul, alții modul de organizare al spectacolului.

Adrian Daminescu ne-a creionat un portret acid al publi-

cului, supărarea lui fiind amplificată și de titlul revistei noastre: „Pop, Rock'N, Sport”. Este adevărat că publicul românesc consideră muzica, la ora actuală, ca fiind mai degrabă un sport decât o artă. Nu mai departe de această seară, la acest spectacol de ajutorare a copiilor orfani și bolnavi, o mină de oameni care, cum spuneam, confundă rock-ul cu sportul, nu sunt de acord cu celelalte genuri muzicale, minimalizându-le, considerându-le de proastă calitate, desconsiderând, în același timp, și cântăreții, indiferent dacă ei au dus faima muzicii românești peste hotarele țării. Injosind artiștii, prin urlate, strigături și, mai cu seamă, gesturi ale miinilor și corpului, demne de un ballet de bordel, ei cred că se pot ridica la nivelul, sau chiar peste nivelul, unui artist. Aceste „găști” de rock-eri, cum le place să fie numiți, nu sunt altceva decât niște specimene, cu urechi de tablă, ce nu sunt în stare să judece calitatea unei piese. Și, pentru că ne referim la această seară, aș vrea să vă spun că am avut neplăcuta surpriză să mă izbesc de un public, care, de obicei, la Sala Polivalentă, își rezervă locuri pe părțile laterale și care, nu numai că nu ascultă muzică, nu numai că o ignoră, dar o și detestă. Aura Urziceanu, cântăreața de frunte, de elită a muzicii noastre a fost fluierată și huiduită. Arta are rolul de a înălța sufletul, spiritul omului. În afară de paranghelii (mult iubite de publicul spectator) ce predomină muzica românească și melodii heavy-metal, tot ce se compune, pentru dinșii, nu este muzică. Aș vrea ca acest public să știe că și eu și Aura am participat la spectacole internaționale, în care publicul străin ne-a primit cu căldură, entuziasm. Nu am simțit diferența dintre publicul român, de bună calitate, și ei. Străinii, de obicei, (englezii în cazul meu) își adoră vedetele și-i încurajează pe noi veniți. Dacă nu-i înțeleg nu-i huiduie, dacă nu se priccep la genul respectiv nu-i fluieră, stau și ascultă într-o liniște de mormint. Concluziile se trag acasă, în pub-uri sau între prieteni, în vizită. Niciodată artistul nu este desconsiderat. M-am gândit să fac un spectacol pentru românii mei, să le aduc acasă ceea ce ei nu pot avea în fiecare zi. Un Pink Floyd, Status Quo, David Essex, Cliff Richard, Chris De Burg, Phil Collins, George

Michael. Renunț însă, ca nu cumva aceștia să fie fluierați și huiduiți ca noi. Publicul Polivalentei este întotdeauna un public problemă. De aceea propun (dacă tot nu sunt sălii pline în această perioadă de timp) ca biletele să nu mai fie vindute celor care oricum vin degeaba la spectacol. Să rămână locurile libere pentru acei care mai știu să ridă și să plingă, iar ceilalți să mai rămână în preajma părinților să-și continue educația...

E adevărat că poate se face necesară, pentru o anumită parte a publicului, reeditarea unei broșuri care să cuprindă regulile comportării civilizate. Publicul mai are multe de învățat, mai trebuie încă educat. Dar putem cere oare unui elev mai mult decât i-a dat profesorul? Un profesor care nu știe să-și organizeze ora de curs este tratat ca atare. Deci, realizatorii emisiunii nu poartă nici o vină? Poate (dear poate!) au considerat că la un spectacol de ajutorare merge orice și oricum.

Nu luăm apărarea publicului, nu acuzăm organizatorii. Cei care trebuiau să asigure reușita spectacolului, își au vina lor. Un lucru e clar: nu poți face un spectacol amalgam. În alte țări, când se anunță un spectacol, se are în vedere să nu fie pe afiș mai mult de 2-3 nume. Omul plătește biletul pentru a-și vedea favoritul. Dar poate să-i asculte și pe ceilalți. Nu e și rock și poezie și parada modei. Cînd e rock e numai rock, ca suportorii să se poată exprima adecvat.

„Luna trecută am fost în Ungaria, ne spune Adriana Buciu de la Secret. În aceeași zi la Budapesta erau anunțate două concerte rock. Ele au fost programate la ore diferite și în locuri diferite. Pe cele 2 afișe de concert figura cite o singură formație”.

Și la noi, se pare, că publicul spectator începe încet, încet, să aibă noțiunea valorii, e adevărat într-un cadru stilistic limitat. Nu toți tinerii foarte tinerii spectatori au o cultură muzicală matură, ei gustind doar muzica foarte zgomotoasă și violentă și nu toți și-au însușit un minim respect față de muzica în ansamblul ei. Au simțit un lucru și l-au amendat ca atare: nu se amestecă la întimplare soliști și genuri muzicale. Din acest punct de vedere și-au întrecut profesorii.

ORLANDA DELADI

TOP TOP TOP CURIERUL NATIONAL

TOP 30

(primit de la VALI LIȚĂ din Sinaia)

TOP 5 POP R.

1. Soare din val — Silvia Dumitrescu.
2. Nu mai vreau — Loredana Groza
3. Să mă iubești — Dida Drăgan
4. Să nu-mi ceri să iert — Gabriel Cotabiță
5. Călători în pustiu — Laura Stoica

TOP 5 ROCK R.

1. Te aștept în prag — Compact C.
2. Ana — Cargo
3. Se lasă rău — Celelalte Cuvinte
4. Sirena — Phoenix
5. Încearcă să crezi — Krypton.

La „secția străină” diferențele nu sînt prea mari între ierarhiile corpondenților noștri, așa că de la 1 martie vom avea cu siguranță topul revistei pe care-l vom difuza de două ori pe lună în cadrul emisiunii „Vineri noaptea... în direct” (de la 23,15 — la ora 5 pe programul „România Actualități”).

Citeva propuneri primite pentru prima parte a topului: „Fată dragă” — Mădălina Manole. „Rămii cu mine” — Au-

relian Temișan, „Doamne, nu uita” — Adrian Daminescu, „Un strop de noroc” — Nicu Alifantis, „Nu mai sînt sclavul tău” — Ovidiu Baclu ș.a. Primim sugestiile voastre în continuare. Se impune o precizare: melodiile din topul românesc vor fi în mod obligatoriu creații autohtone și nu preluări din repertoriul internațional. În caz că va fi nevoie, vom alcătui separat un „TOP 5”, pentru cele mai reușite reluări sau preluări.

„BRAVO - LESER - HITS” (14-20 februarie).

1. Ice Ice Baby — Vanilla Ice
2. Binhart — Torfrock
3. Sadness-Part 1 — Enigma
4. Freiheit — M. Müller-Westernhagen
5. Pray — MC Hammer
6. Mary Had A Little Boy — Snap
7. Crazy For You — David Hasselhoff
8. Don't Worry — Kim Appleby
9. Crying In The Rain — A-ha
10. Unbelievable — EMF

În discotecile germane pe primul loc se află Betty Boo cu „24 Hours”, urmată de Dr. Alban — „Hello Afrika” și același MC Hammer.

D. J.

Vanilla Ice

TOP 10

CASH BOX MAGAZINE

(13.02.1991)

- 1(1) — Gonna Make You Sweat — C And C Music Factory feat. Freedom Williams
- 2(4) — All The Man That I Need — Whitney Houston
- 3(2) — The First Time — Surface
- 4(3) — Sensitivity — Ralph Tresvant
- 5(7) — Where Does My Heart Beat Now — Celine Dion
- 6(11) — Someday — Mariah Carey
- 7(8) — Dissapear — INXS
- 8(14) — One More Try — Timmy T.
- 9(5) — Play That Funky Music — Vanilla Ice
- 10(6) — Love Will Never Do (Without You) — Janet Jackson

Cifrele din paranteză reprezintă poziția din săptămîna trecută. În aceeași publicație, la „Country & Western Singles” a trecut pe primul loc grupul de familie The Judds cu „Love Can Build A Bridge” în timp ce Paul Overstreet a coborît pe 3 iar Joe Diffie se află pe 2. (Prin Associated Press).

Adresa: București, str. Ministerului 2-4, sector 1

Istoria industriei sintetizatorului

Certificate de naștere

Până prin anii '70 existau două mari companii constructoare, socotite la vremea aceea gigantii noii industrii: MOOG și ARP. Colaborarea lui Don Buchla cu Morton Subotnik a avut ca efect apariția unor instrumente electronice de-a dreptul fascinante, dar ca și mulți alții care le-au urmat, Buchla avea mult mai dezvoltată imaginația constructoare decât simțul practic al realizării unor aparate destinate uzului general. Instrumentele sale n-au părăsit niciodată incinta laboratoarelor sau institutelor specializate în domeniu. În 1969, Buchla încheie un contract cu CBS în vederea finanțării producției instrumentelor sale. După cum el însuși declara mai târziu, au reușit să vândă numai variante modulare mult prea sofisticate și la un preț inabordabil marelui număr de muzicieni interesați. CBS nu împărțise niciodată dorința lui Buchla de a iniția producția pe scară largă a sintetizatoarelor sale, drept care, după relativ scurt timp, colaborarea lor a luat sfârșit. Douăzeci și cinci de ani mai târziu, Buchla, un visător fără leac, ale cărui instrumente vizau pre-programarea și chiar acordajele netemperate cu 10 ani înainte ca MIDI să fi rezolvat aceste probleme, caută încă să-și împingă creațiile dincolo de ștacheta prototipului.

Povestea doctorului MOOG este ușor diferită. Instrumentul său de asemenea modular a fost construit un an după cel al lui Buchla care se afla până la ora aceasta în stare de funcționare la institutul MILLS. Spre deosebire de mașinile lui Buchla, sintetizatorul MOOG a devenit un adevărat succes până și pe piața largă. În anul 1973, MOOG MUSIC, compania care a construit unul dintre

cele mai seducătoare instrumente până în ziua de azi — MINI MOOG — a vândut aparatul aceluia care urmau să devină cea mai mare companie distribuitoare de instrumente electronice cu claviatură, NORLIN INDUSTRIES. Acest nume era înscris pe orice plăcuță metalică ce însoțea instrumente precum GIBSON, LOWERY, SENNHEISER și altele. Din păcate, în 1977, MOOG a părăsit compania pe care el însuși o fondase. În ziua de astăzi Dr. Bob Moog este vicepreședintele în probleme de cercetare al companiei Kurzweil. Ceea ce s-a întâmplat cu el și cu minunatele sale mașini „cântătoare” nu este un fenomen unic, ci unul cu o frecvență a repetiției destul de mare, după cum vom vedea pe parcurs. În general, muzicienii acceptă ideile novatoare destul de încet. Moog era întotdeauna în fruntea avangardiştilor, însă NORLIN IND. n-a înțeles la momentul respectiv că toată această afacere ridică în primul rând probleme de educație și poate în cele din urmă de profit. Destul de puțini muzicieni au înțeles atunci implicațiile și aplicațiile instrumentelor pe care MOOG le construia. Citez: „Norlin nu a cheltuit niciodată îndeajuns capital pentru cercetare. Buzunarele lor nu erau prea adânci și nu puteau, pentru acest motiv, intra în competiție cu japonezii. Privirea lor de ansamblu nu răzbea mai departe de virful pantofilor, în timp ce japonezii construiau planuri pentru următorii 10, 15 și chiar 20 de ani”.

Pentru MOOG și mai târziu ARP inovația a cedat în fața unor probleme de ordin politic și a proastei organizări induse de necesități economice. Susținerea a 200 de muncitori în

plus și a utilajelor necesare într-un astfel de caz necesită capital. Iar instrumente precum POLYMOOG (1975) din care s-au vândut numai aproximativ 3000 înseamnă faliment cu pierderi de aproximativ 150-200%. Necesitatea reducerii prețului de cost a devenit o certitudine, iar produsele ieftine și de calitate au încetat de a mai fi o excepție. Din păcate, unele dintre acestea, ca de exemplu POLYMOOG KEYBOARD (1976), nu au avut succes pe piață. Spre deosebire de concurențele puternice precum YAMAHA, NORLIN n-a putut face față prea mult pierderilor. Citez: „Știm cu toții că YAMAHA a rezistat pentru timp îndelungat pe piață cu instrumente slabe unul după altul până să spargă piața cu DX7 în 1983. El își putea permite să încerce la nesfârșit. Companii precum MOOG, ARP, SEQUENTIAL sau OBERHEIM își derulează existența de la un tirg la altul, iar dacă la unul din ele ai dat greș, mai ai o șansă la următorul sau te poți considera mort”.

DORU CĂPLESCU
(Va urma)

WILSON PHILLIPS

De unde a apărut acest trio de fiice ale unor părinți celebri? Primul lor disc, „Hold On” a ajuns în fruntea topurilor din întreaga lume. Al doilea „single”, „Release Me” are același traseu, iar al treilea, „Impulsive”, este difuzat cu insistență pe canalele video. Prima, ca apariție în lume, este Chynna (pronunțat Ceaina) Phillips, fiica a doi membri din grupul Mamas And The Papas (în anul '60 una dintre reprezentantele de seamă ale curentului hippy, al cărui hit, „California Dreaming”, a revenit în top cîntat de River City People). Cînd Chynna avea 2 luni, tatăl ei s-a dus să joace baschet cu prietenii. „Atunci ne-am întâlnit. Tatăl nostru jucau baschet, iar mamicile stăteau cu noi, așa că ne-am cunoscut ca de la un cărucior la altul” își amintește Carnie, fiica lui Brian Wilson, geniul excentric de la Beach Boys. Peste scurtă vreme a apărut și a treia parteneră de joacă, sora mai mică, Wendy Wilson. Au crescut împreună, s-au distrat și au venit în contact cu muzica, tot împreună. Au cunoscut multe celebrități. Carnie a cîntat „My Bonnie” cu Paul McCartney, cînd ea împlinea 6 ani. Fetele Wilson au multe de povestit, dar nici Chynna, fiica lui John și Michelle Phillips nu e mai prejos cu amintirile familiale-muzicale. Ele evită pe cit pot, să discute despre tați, pentru că atât Brian Wilson cit și John Phillips au avut antecedente arhicunoscute pe tărîmul abuzului de droguri. În 1986 au început să cînte împreună pen-

tru un CD pe care îl realiza Carnie. Erau piese preluate din repertoriul Fleetwood Mac și Heart. Doamna Wilson era încîntată, iar peste cîteva zile Chynna a propus să-i adune pe toți copiii vedetelor californiene pentru a cînta în studio și să scoată un disc ale cărui încasări să fie donate celor săraci. Alții nu s-au prezentat și așa au devenit grup vocal oficial. La vremea aceea Carnie și Chynna își terminaseră liceul și urmau o carieră actricească. Richard Perry, producător de renume, le-a pus în legătură cu inginerul de sunet Jim Tract, care le-a realizat casete demo, una după alta. Apoi au ajuns la Glenn Ballard, producător și compozitor (cel care a scris „Man In The Mirror” pentru Michael Jackson). În 1989 erau curtate de mai toate casele de discuri, cu flori, oferte mari, poezii („Roses Are Red / Violets Are Blue / MCA Records / Is The Home For You”). Ele au ales o casă nou creată, SBK Records cu un editor de renume în frunte, Charles Koppelman. Traseul lor din clipa lansării propriuzise a fost ascendent. Sînt preocupate de siluetă, fac „fitness” și jogging dar mîncîncă enorm, toate trei sînt pofcioase, dar nu se vede decît la Carnie. Tot ea este și cea mai hăzoasă povestitoare. Să le mai lăsăm o vreme, cu siguranță foarte curînd culisele muzicii pop vor zumzâi de zvonuri despre Wilson Phillips. Deocamdată le privim, le ascultăm.

A. P.

LEGENDĂ ȘI ADEVĂR

Brian a anunțat intențiile sale la NEMS, rugîndu-l pe principalii săi colaboratori, cei ce asigurau buna funcționare a întreprinderii, să se mute la Londra. Pentru sine a închiriat un apartament cu două dormitoare în Wadham House, o clădire modernă în Knightsbridge. Brian și-a decorat singur locuința. O întimitate aparte era constituită de covorele albe și mobila grea, în mare parte tapisată cu piele neagră. Peretele dinspre vest era constituit de un glasswand care ducea spre o mică terasă. A fost angajat Lonnie, un servitor de culoare, care se ocupa de bucătărie și de făcutul valizelor pentru desele călătorii de afaceri. A fost comandat la Park Lane un Rolls-Royce roșu, pe care îl va conduce un cockney tinăr — Reg.

Paul s-a acomodat urgent cu viața londoneză, s-a mutat cu familia Asher pe Wimpole Street. George și Ringo împărțeau un mic apartament pe Green Street. Nu a durat mult și fanii au aflat unde locuiau, așa că au trebuit să se mute de urgență. Printr-un semnoroc. Brian a reușit să le găsească un apartament identic cu al său, dar situat cu două etaje mai jos, în aceeași Wadham House. Clădirea fusese aleasă pentru motivele de securitate pe care le oferea, dar Brian era îngrijorat că cei doi vor veni pe neașteptate pentru a împrumuta mărunțișuri de la el și vor constata că Brian invita adesea numai bărbați la petrecerile lui. Conștient că Brian se ferea de ei, Ringo și George sunau la ușa lui pe nepută masa doar ca să îl necăjească. Prezența întempestivă a celor doi Beatles însemna stoparea activității.

Schimbarea domiciliului lui John de la Liverpool la Londra a fost mult mai dificilă decît a celorlalți, pentru că se punea problema Cynthia și a copilului. Cei doi se mutaseră din nou în Hoylake, la mama ei. John sperase că dacă Cynthia nu va fi în mijlocul evenimentelor, lucrurile se vor liniști, dar presa de pe Fleet Street, fascinată de toate amănuntele din viețile Beatles-ilor, a descoperit curînd că John era insurat. John a negat cu hotărîre zvonul, ori de cîte ori venea vorba despre acest lucru, ceea ce l-a ambiționat pe anumiți reporteri să dedească minciuna lui John.

În Trinity Place a sosit o adevărată divizie de fotografi și ziariști, iar jumătate din ei dormeau în mașini chiar în fața casei, așteptînd ca Cynthia să își facă apariția. Așteptarea lor a durat aproximativ o săptămînă, pînă cînd Cynthia s-a aventurat

pe stradă împreună cu Julian, și asta doar pînă la aprozarul din colț. A fost fotografiată de la distanță cu teleobiective. Înăuntrul magazinului a fost abordată de doi reporteri care au întrebato dacă este soția lui John Lennon. Speriată de posibilitatea de a-i afecta popularitatea lui John prin statutul său de soție, Cynthia a susținut că ar fi sora geamănă a Cynthiai și, ca atare, fotografiile ar fi fără valoare. Aprozaristul, plin de înțelegere, a încercat să confirme argumentația Cynthiai, dar pentru cel doi reporteri minciuna era evidentă. Astfel, pe primele pagini ale ziarelor de mare tiraj au apărut fotografiile cu ea împingînd căruciorul în care se afla Julian.

John era extrem de furios. Considera descoperirea faptului că era insurat ca pe o complicație care îl dezavantajă personal. „Să te plimbi cu soția e ca și cum te-ai plimba în ciorapi găuriți și jogași sau cu slițul deschis”, spunea John.

Îi era teamă că fetele nu îl vor mai idolatriza ca pînă atunci. Temerile lui au fost nejustificate.

Curios, dar Brian Epstein a fost cel care l-a convins pe John să nu fie prea dur cu Cynthia. De vreme ce secretul fusese deja dezvăluit, trebuiau să se străduiască să facă din această certitudine un avantaj. Unul din membri, căsătorit, tată al unui adorabil băiețel, crea o imagine inedită a Beatles-ilor, atîta vreme cît nici unul dintre ziariști nu remarcase că Cynthia era deja gravidă cînd John se însurase cu ea. Se crease o minusculă conspirație, conform căreia nimeni nu vorbea în vreun interviu despre căsătoria lui John sau despre Julian și astfel a început o perioadă extraordinară de discreție

și toleranță față de ceea ce se întîmpla în Fleet Street, exclusivitate care se oferea doar familiei regale. Înțelepciunea editorilor de ziare s-a materializat în sintagma: Popularitatea Beatles-ilor era mai prețioasă decît un articol de scandal. Această „filosofie” i-a protejat contra scandalurilor pentru mulți din anii care vor urma.

Se hotărîse ca John să își lăsa familia cînd se va muta la Londra. Pentru început John și Cynthia au făcut o călătorie la Paris, ceea ce a constituit luna

lor de miere, singura cu adevărat de miere, iar cînd John s-a deplasat prima oară la Londra a luat-o și pe Cynthia pentru a căuta un apartament. Primii cunoscuți pe care l-a înțîlnit la Londra erau fotografii oficiali ai Beatles-ilor, Bob Freeman, și soția sa. Freeman, un mare artist londonez al fotografiei, concepuese coperta pentru cel de-al doilea L.P., cea cu chipurile lor în penumbră. În acel moment se afla în extrem de favorabila situație de a fi singurul executor al fotografiilor pentru Beatles Monthly Fan Club Magazine, însumînd 100 000 de exemplare. Atunci au aflat că un mic apartament de deasupra se eliberase. Tocmai pentru că Cynthia nu cunoștea pe nimeni la Londra, vecinătatea cu familia Freeman i s-a părut importantă, așa că John l-a închiriat pe nevăzute. După ce a văzut locul în care avea să trăiască, Cynthia nu a mai fost la fel de entuziasmată de mutarea la Londra. Era o mansardă cu vedere spre... acoperișurile din jur, din West London Airlines Terminal.

GABRIELA ȘEICARU
(Va urma)